

מאת הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

להתרומם על גל ההתנגדות!

"כל מציאות הקליפה היא, כמבואר בתניא פרק כט, שלגבי קדושת נפש האלוקית שבאדם, נתן לה הקב"ה רשות ויכולת להגביה עצמה כנגדה, כדי שהאדם יתעורר להתגבר עליה להשפילה כו', ואזי ממילא בטילה ונדחית כו'"

להיות באותו צבע כמו הגרביים] היינו שלבוש הצוואר יהיה כמו לבוש הרגל, דמעלת האדם שהראש למעלה יותר, מה שאין כן בבהמה, להבדיל, הכל בשווה. וכן יצאו ממדידות והגבלות אחרות.

יש המתברכים בלבם אז ניט זיי מיינט מען, מען מיינט אן אנדערן [=שלא מתכוונים אליהם, מתכוונים למישהו אחר] כו' -

בעניין הנוגע לפועל צריך להיות כמו שמצינו בתורה, אשר אף שעיקם הכתוב בשביל לשון נקיה, הרי זה בעניין סיפור דברים, אבל בנוגע לדין הנוגע בפועל ממש, אומר בפירוש בהמה טמאה.

ממונה בתומכי תמימים צריך לומר דברים ברורים, זה טהור וזה טמא. ואף שבתומכי תמימים לא שייך כזאת, אבל גם בטהרה גופא יש כמה מדרגות, על דרך עשר קדושות, הרי יש מי שאינו כהן ואסור במקום הקודש.

ומה שטוען אשר המניעה לעשיית הטוב באה אצלו מצד יראת שמיים, הנה מאחר אשר כוונת רצון רבותינו הקדושים להפיץ

ההשתלשלות ותכלית ירידת הנשמה למטה (אשר הנשמה היא חלק אלקה, והחלק תופס העצם, כמאמר הבעל שם טוב, ובירידת הנשמה הרי זה מה שהעצמות ירד למטה כביכול, וכל זה) אינו בשביל להימנע מעשיית רע, שהרי גם אם לא היה השתלשלות גם אז לא הייתה מציאות רע, והכוונה היא - עשיית טוב דווקא (ולכן עשה דוחה לא תעשה).

ולזאת, הרי הצטדקותו אשר מנע את עצמו מפועל טוב כדי שלא ייכשל ח"ו באבק לשון הרע, הרי זה מתחבולות היצר, כי בהנהגה זו הרי לא רק שאינו משלים את רצון העליון, אלא אדרבה, היא היפך רצון העליון, שהרי הרצון והכוונה הוא עשיית הטוב, כנ"ל...

חָאָנִיעַ (הוא החסיד הידוע ר' אלחנן דוב מרוזוב, מקשישי התלמידים בליובאוויטש) היה לוקח משקה כדי שיחשבו שהוא מדבר מצד המשקה, ובמילא יוכל לדבר הכלל בבירור.

זָאָל מען נעמען משקה [=שייקחו משקה] וייצאו מההגבלות ומדידות, אז דער טאָי בצבעו, דאַרף זיין גלייך צו די זאַקן [=שהעניבה צריכה

לחיים, לחיים, אַ פריילעכן פורים! בקשר לפרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק", ובפרט בקשר לחג הפורים, בו "חייב איניש לבסומי" באופן של "עד דלא ידע", נוהגים יהודים וחסידיים שאומרים קצת "לחיים" ואז הם מרשים לעצמם קצת יותר לחרוג מעט מכללי הנימוס, לומר דברים ברורים יותר, ולהתבטא גם בביטויים חריפים ועוקצניים משהו, שלא היו מעיזים להוציא מפיהם בימים רגילים.

התועלת בזה היא גם ל"נמען", אליו מיועדים הדברים, שגם כאשר רוצים לומר ואומרים משהו חריף במיוחד, הוא לא ייפגע יתר על המידה, שהרי ישנו "תירוץ" מוכן, שלא הוא דיבר אלא ה"משקה" דיבר מגרוננו... וכפי שאומר ומספר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בהתועדות פורים תשח"י (ילקוטי שיחות' כרך יא עמוד 328):

"יש המונועים עצמם מעשיית כמה דברים עיקריים מצד הזהירות שלא לנגוע בכבודו של מי שהוא, ועושים חשבון אשר שב ואל תעשה עדיף - בזה צריך לידע אשר תכלית כל

המעיינות, הרי אדרבה, אי מילוי רצונם בכדי שלא לפגוע בכבודו של מי שהוא, הרי זה היפך רצונם, ובמילא היפך רצון העליון. וכדאיתא במכילתא על פסוק ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אשר העדר האמונה במשה עבדו (שאתפשטותיה בכל דרא ודרא) היא העדר האמונה גם בהוי' - והשיטה שב ואל תעשה עדיף, הרי בנוגע למצווה, ובפרט בעניין הנוגע לחינוך של מאות תלמידים, איז ווי קען מען באַוואַרענען די אייגענע עולם הבא [=איך אפשר לדאג ולהבטיח את העולם הבא העצמי] על השבון מאות תלמידים, ואשר חינוכם נוגע גם לזרעם וזרע זרעם עד סוף כל הדורות.

ועל זה הוא הוראת אדמו"ר האמצעי, שהיה ממלא מקומו של אדמו"ר הזקן עד הבעל שם טוב, אשר כדאי להיעשות גם ציבעלע [=בצל] בשביל שיחזורו דא"ה..."

וכך היה המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס מספר, על אותו חסיד, שקודם פטירתו זקף עיניו למרום ואמר: גלוי וידוע לפניך, רבונו של עולם, שבימי חיי הקפדתי מאד לא לפגוע באיש ולא ללעוג לאף אחד, אבל מ"מתנגד" הנני מוכן גם בשעה זו, כאשר הנני עומד על פתח קברי, ללעוג. וכמאמר רבותינו ז"ל שישנה גם ליצנות שצריכה להיות, "ליצנותא דעבודה זרה", ואין לך "עבודה זרה" גדולה ממי שעושה את עצמו "עבודה זרה"...

וכמובן ופשוט, אין הכוונה ללעוג מן ה"גברא", מאיזה שהוא איש ישראל ח"י, אלא מן ה"חפצא" של מתנגד, ומכל מה שזה מייצג. וכפי שכותב הרבי שליט"א (ילקוטי שיחות) כרך כ עמוד 619:

"וכאן מקום אתי להערה כללית, אשר אף כי שמכל אנ"ש, ובפרט מעסקני הציבור שביניהם, דורשים תקיפות בעמדה חזקה - א שטארקן שטעל - להגן על התורה ומצווה בכלל וחסידות בפרט בכל מקום שהם, אבל תמיד, בכל זמן ובכל מקום, יש להבחין ולהבדיל בין העניינים שכנגדם צריך להתקומם, ובין האנשים, שעמהם צריכים לנהוג בדרכי נועם ובדרכי שלום. היינו - אף במקום שצריך לחוות דעה גלויה נגד איזה ענין, צריך להזהר בזה ככל האפשרי עד קצה האחרון מלפגוע בכבודו של מי שהוא. ומלבד שידוע מאמר רבותינו ז"ל יתמו חטאים ולא חוטאים, הנה זהו תועלת בהמלחמה ומקרב הנצחון של הענין שעליו מגינים ונלחמים, כיוון שגם הצד השני רואה בעליל, שאין כאן כוונה למעט בדמות אישים, נאך מען מיינט דעם אמת [=אלא

שמתכוונים את האמת]. ובוודאי האריכות בזה אך למותר, כי הענין ברור למדי."

א ת הסיפור דלהלן שמעתי מפי אבי מורי ז"ל, ששמע אותו מהמשפיע הרה"ח ר' שאול ע"ה ברוק:

בתקופת נשיאותו של כ"ק אדמו"ר הצמח-צדק היה שמו מפורסם מאוד בכל החוגים כגאון אדיר. כך הזדמן שהגיעו לליובאוויטש גם רבנים וגאונים גדולים בתורה, שלא נימנו על עדת החסידים, והיו אפילו ממתנגדיהם, אלא שגם הם באו להכיר את רבם ומנהיגם של החסידים, שכולם ידעו על גאונותו בתורה, ועל קשריו המסועפים בשאלות ותשובות בהלכה עם כל גדולי התורה שבאותה תקופה.

תופעה זו התחזקה בפרט אחרי האסיפה המפורסמת שקראה הממשלה בפטרבורג בשנת תר"ג, אסיפה שעסקה בענייני הכלל, ובה היה הרבי הצמח-צדק יחד עם הגאון רבי יצחק מוולוז'ין, ויחדיו פעלו לטובת כלל ישראל, כך שהיחסים בין החסידים לבין המתנגדים נהיו קרובים יותר ויותר.

והנה, ישבה פעם במסיבה בליובאוויטש, קבוצה, שהייתה מורכבת מאנשים שונים מחוגים שונים. היו שם כמובן חסידים, היו "עולם ישע", שאינם חסידים, אך באו לראות בגדולתו של הרבי הצמח-צדק ואכן התפעלו מאד והתקרבו, והיו גם "מתנגדים" שבאו להתפעל מגדולתו בתורה.

אחד המשתתפים באותה מסיבה היה אחד מהמתנגדים החריפים ביותר. הוא הגיע לליובאוויטש רק לחפש חסרונות, כדי שיוכל לספר לחבריו ש"ראה במו עיניו" כי הדברים שמשפרים על הרבי הצמח צדק הם מוגזמים מאד ואינם נכונים וכו'. ככל שאותו "מתנגד" רק ראה ונוכח יותר ויותר בגדולתו הנפלאה של הרבי, ואיך שכולם, גם ה"מתנגדים" הגדולים ביותר, מתבטלים בפניו ומתפעלים מגדולתו, כך הוא "בער" יותר באש הקנאה והכעס, ולא פסק מלדבר סרה על הרבי ועל החסידים.

תוך כדי הישיבה בצוותא והדיבורים בדברי תורה וחסידות, שנקטעו מידי פעם בדברי סרה לגלוג וקנאה של אותו מתנגד, הגישו לשולחן תרנגול הודו צלוי, "אינדיק" בלע"ז.

אחד מן החסידים שישב באותה מסיבה, הבחין כי המתנגד לוטש עיניו לעבר אותו "אינדיק" צלוי שהונח על השולחן, תאוותו הבווערת ניכרת על פניו, אלא שחש הוא כי אין זה נאה ויאה לכבודו לשלוח את ידו בפני הרבים, ולקחת זאת לעצמו. התברר כי

ה"גאווה" גדולה אצלו יותר מן ה"תאוה", וכך הוא יושב ומתייסר ומכריח את עצמו שלא להושיט ידו אל ה"אינדיק".

עתה החליט אותו חסיד שהגיע הזמן שלא לשתוק על דברי הקינטור והלעג המחוצפים, וללמד אותו לקח, לקח כזה שיפעל אצלו "נסירה" ושבירה של מדותיו המושחתות, ויועיל גם לחנכו לרסן את עצמו, ולא לתת למידת התאוה ולמידת הכבוד שלו להתפרץ ולהשחית את אופיו.

פתח אפוא החסיד וסיפר לכל המסובים "סיפור מעשה נורא שקרה עמי בחלום":

בחלומי, מספר החסיד, והנה הגיעה עת

וכך, כאשר לא הועילו כל נסיונות השכנוע "בטובות" להשפיע על אותו מתנגד מחוצף - שלא פסק ללעוג ולקנטר - שישנה את דרכו הנלוזה, הועיל הסיפור הזה לפעול אצלו "נסירה" ושבירה של מדותיו, כאשר הוא "בער", "נשרפו" אצלו כל הלעג והקינטור, והוא הפך להיות "כלי" לשמוע דברים שיחנכו אותו באופן פנימי, לכבד ולהעריך את מה שבאמת צריך לכבד ולהעריך

פקודתי והשבתי את נשמתי לבוראי. ראיתי עם רב מלווים אותי ל"בית החיים" וטומנים באדמה את גופי. עם סתימת הגולל ואמירת הקדיש הגיע הזמן לבוא ולהתייצב למשפט לפני בית-דין של מעלה על כל מה שהיה בימי חיי.

רואה אני את עצמי הולך לבדי בדרך במדבר, מתקדם הלאה והלאה, כשהמטרה היא להגיע לבית-דין של מעלה שידונו ויפסקו את דיני.

תוך כדי הליכה, רואה אני לפני אדם

"בער", "נשרפו" אצלו כל הלעג והקינטור, והוא הפך להיות "כלי" לשמוע דברים שיחנכו אותו באופן פנימי, לכבד ולהעריך את מה שבאמת צריך לכבד ולהעריך.

איננו מחפשים התנגדות ולא מלחמות ומאבקים. אין צריך לומר שאיננו אוהבים ואיננו רוצים לראות ולשמוע מי שמדבר דברי בלע ונאצה על כל הקדוש לנו, גם אם בשם "דוקטור" יכונה. הרבי מלך המשיח שליט"א מחנך אותנו לפעול תמיד בדרכי נועם, להשיב טובה תחת רעה, ולאהוב ולכבד ולקרב כל יהודי, יהא אשר יהא.

אבל ביחד עם זה, אין צורך להתפעל כאשר מיישהו מתעקש דווקא לקחת לעצמו את ה"זכות" לצאת נגד ה' ונגד משיחו.

כלי התעופה הפועלים בזמננו, אומר הרבי שליט"א באחת השיחות, מונעים ומתורוממים באחת משני האופנים. ישנם כלי תעופה, כדוגמת הכדור הפורח, ששמים בתוכם "גז הליום", שהוא קל יותר מן האוויר ולכן הוא עולה תמיד למעלה, ובעלייתו הוא מרומם עמו את כל הקשור עמו. אבל רוב כלי התעופה, מטוסי הסילון למיניהם וכן הטיילים וכו', בנויים על אוויר שיוצא מן המנוע שלהם, שהוא דוחף את האוויר שמסביב, ועל ידי כך הם נדחפים קדימה ועולים מעלה מעלה. ואכן, בחלל החיצון, שם אין אוויר ואין משהו שצריך ואפשר "לדחוף" אותו, שם ישנה אמנם בעיה כיצד להניע את כלי התעופה, וזקוקים לאמצעים מיוחדים להניע את הטסים בחלל. ללמדך שדווקא מכך שישנם מפריעים ומנגדים, דברים שצריך להדוף ו"לדחוף", דווקא זה מרומם את כל העסק מעלה מעלה. העובדה שישנם מנגדים ומפריעים, דווקא היא עצמה אחת ההוכחות הטובות ביותר (אם כי אנו מוותרים על כל ההוכחות מסוג זה, ורוצים לראות כבר את כל העניינים בגלוי באופן של אור וטוב נראה ונגלה בלבד, ועד מתי!?) כי הדבר הוא אכן כה נחוץ ומוכרח. וכפי שכותב הרבי שליט"א (ילקוטי שיחות) כרך כ עמוד 603:

"...ישתדל להפיץ המעיינות ביותר וביותר, כי הרי זוהי דרישת השעה וגם ההכרח. ואחת הראיות לזה היא שלפתע פתאום נמצאו מתנגדים לזה, ודווקא מאלו שעליהם אמרו רבותינו ז"ל שבבואה דבבואה אית להו [=יהודים, עליהם נאמר כי יש להם גם את ה"יחידה שבנפש", שהיא המקיף דמקיף, "בבואה דבבואה"] ורוצים להרחיק ח"ו את הגאולה וביאת משיח צדקנו ולהגביר גלות

איננו מחפשים התנגדות ולא מלחמות ומאבקים. אין צריך לומר שאיננו אוהבים ואיננו רוצים לראות ולשמוע מי שמדבר דברי בלע ונאצה על כל הקדוש לנו, גם אם בשם "דוקטור" יכונה. הרבי מלך המשיח שליט"א מחנך אותנו לפעול תמיד בדרכי נועם, להשיב טובה תחת רעה, ולאהוב ולכבד ולקרב כל יהודי, יהא אשר יהא. אבל ביחד עם זה אין צורך להתפעל כאשר מיישהו מתעקש דווקא לקחת לעצמו את ה"זכות" לצאת נגד ה' ונגד משיחו

עדיין לא תם הסיפור":

סוף-סוף הגענו לבית-דין של מעלה, למשפט צדק על מה שעשינו ומה שלא עשינו כראוי בחיינו בעולם הזה. כאן נגזר עלינו להישרף ולהתבשל באש הגהנום. אלא שבאותה שעה כבתה משום מה האש. הוחלט אפוא, לשים את המתנגד בתור עצים למדורה, ועל המדורה לשפות את הקדירה, בתוכה ישימו אותי להתבשל.

ואכן כך עשו. לקחו את המתנגד והדליקו אותו מלמטה בתור עצים למדורת הגהנום, ומעל המדורה שפתו את הקדירה, בתוכה שמו אותי להתבשל ולהינמס. וכך היה.

וסיים החסיד: "ער האָט געברענט און איך האָב זיך געפרעגעלט" (=הוא "בער" ואני "התמוגגתי").

וכך, כאשר לא הועילו כל נסיונות השכנוע "בטובות" להשפיע על אותו מתנגד מחוצף – שלא פסק ללעוג ולקנטר – שישנה את דרכו הנלוזה, הועיל הסיפור הזה לפעול אצלו "נסירה" ושבירה של מדותיו, כאשר הוא

חשוב מאד, "מתנגד" מכובד.

להיכן הולך כבוד תורתו? – שאלתי. לבית-דין של מעלה! – הייתה התשובה. טוב מאוד, עניתי, הרי גם אני הולך לשם. הבה נלך יחדיו. טובים השניים מן האחד! הלה הסכים מיד, וכך הלכנו יחדיו, אני והמתנגד, לבית-דין של מעלה. ממשכים אנו ללכת, והנה לפנינו, לא עליכם, שייך דל"ת. לאן פניכם מועדות, חברים – הוא שואל אותנו.

– לבית-דין של מעלה!

– טוב מאוד. הרי גם אני הולך לשם. הבה ונלך יחדיו. טובים השלושה מן השניים! לא יכולנו לסרב, וכך מצאנו את עצמנו הולכים שלושה – אני, המתנגד, והשייך דל"ת – יחדיו לבית-דין של מעלה. עוד אנו הולכים והנה פוגשים אנו תרנגול הודו, "אינדיק" בלע"ז.

לאן אתם הולכים – שואל ה"אינדיק".

– לבית-דין של מעלה!

– טוב מאוד. הרי גם אני הולך לשם. הבה ונלך כולנו יחדיו. טובים הארבעה מן השלושה!

לא היה נעים להתנגד, וכך מצאנו את עצמנו הולכים ארבעה – אני, המתנגד, השייך דל"ת, וה"אינדיק" – כולם למקום אחד, לבית-דין של מעלה.

כך הלכנו זמן רב במדבר עד שהגענו לנהר רחב וגדול שחסם את הדרך. כדי להגיע אל המטרה, לבית-דין של מעלה, היה עלינו לצלוח את הנהר.

דא עקא, שאני והשייך דל"ת יודעים לשחות, ואילו המתנגד וה"אינדיק" אינם יודעים לשחות.

מכיוון שכולנו חייבים להגיע אל המטרה, לבית-דין של מעלה – לא נותרה לנו ברירה אלא לעזור ולסייע זה לזה. מי שידע לשחות ייקח אליו ועליו את מי שאינו יודע לשחות, וכך נצליח להגיע כולנו אל היעד, לבית-דין של מעלה.

לקחתי אפוא אני אליו את ה"אינדיק" – והשייך דל"ת לקח את המתנגד!

וכאן, תוך כדי סיפור ה"חלום", הושיט אותו חסיד את ידו ולקח לעצמו את ה"אינדיק" הצלוי מעל השולחן...

חפו פניו של המתנגד היושב ליד השולחן – הנה גם ה"גאווה" וגם ה"תאוה" שלו היו למשל ולשנייה, עד שכמעט היה ניכר שהשייך דל"ת אכן לקח אותו...

"רגע, רגע", המשיך החסיד בדבריו, "בזה

השכינה וכו', על ידי בלבול המוחות שלא יתעסקו ככל הדרוש בהפצת המעיינות, ותתמעט שימת לבבם אפילו של אלו המכירים בהכרח זה, על ידי שיימשכו לפלפול או לשקלא וטריא או לאיזה עסק באיזה אופן שיהיה עם המנגד. והאומנם הרגעים האחרונים בעקבתא דמשיחא קודם ביאת משיח - כדאי לבזבזם על הפלפולים לדחות טענות של הבל, בה בשעה שיש לנצלם להפצת המעיינות הם תורת דא"ח. וק"ל".

ועוד כותב הרבי (שם עמוד 620):

"...ומוכרח הדבר אשר יעבדו בכל ענייני חב"ד בהתפשטות ובהתרחבות כרצון והוראת כ"ק אדמו"ר. וכשיקיימו הציווי עבדו את ה' בשמחה, הרי שמחה מבטלת דינים ופורצת גדרים. וכבר ידוע עוד בימי רבינו הזקן, שהוא היה המייסד חסידות חב"ד - תורתה הדרכותיה ומנהגיה - שרבו הקמים עליו, ובראשם אביגדור, שבא גם כן בעלילות שווא, אבל עד מהרה נתגלה קלונו ברבים, אף שעלה בידו להטות גם לב אותם שאינם בקיאים בתעלולי היצר הרע, ובכל זאת הייתה מפלתו שלימה וסופו בווי, ונצחון תורת החסידות היה במילואו כעבור איזה שבועות - ואחר כך הלכה והתפשטה ביותר וכבשה לבבות רבבות מישראל, והאריכות בזה מיותרת כי ידועים כל הפרטים. ועל אחת כמה וכמה לאחר שעברו שבעה דורות מזמן רבינו הזקן, והחסידות הולכת ומתפשטת ברוחניות ובמילא גם בגשמיות, אשר אם גם יקום עליה בזמן מן הזמנים אדם שפל ונבזה, הרי אין להתפעל מזה כלל וכלל, כי כל

החוצפה של הנבזה הוא רק מזה שרואה שיראים ממנו והפחדתו עושה רושם שאין מתוועדים כל כך ביומא דפגרא וכיוצא בזה. אבל אם היה רואה תיכף ומיד - שמגלים קלונו ומספרים כל האמת אודותו כפי שהוא, הרי כמבואר בתניא היה מאליו בטל ומבוטל. וכמו שהיה אביגדור מחזר אחר כך על פתחי החסידים ומקבץ עור, גם בנדון דידן היה על דרך זה. והנה אין צועקים על העבר ובאתי רק בנוגע להעתיד אשר להצליח בענייניהם הפרטיים, נוסף על העסקנות החבדי"ת בכלל, מוכרח שלא יתנו מקום להפחדות שאין בהם ממש, ויגלו קלונו של הנ"ל מתאים אל האמת, ואף שבוודאי ידוע בלאו הכי, בכל זאת, כשישמע זה גם מהם ובאי כוחם ויראה שאבדה תקוותו לגמרי, הרי כדונג ימס, עד שגם הם בעצמם יראו שאין בו ממש, וכל העגמת נפש שגרם הוא רק מפני שנתנו מקום להמציאות שלו. ובדרך זה הנה יראו גם בעיני בשר הצלחה בענייניהם הפרטיים ובעניינים הכלליים.

אקווה ששורותי אלה המועטות יספיקו שינקטו בדרך אבותינו, ועל פי ציווי תורה הקדושה, שאף שיתמו חטאים ולא חוטאים, הנה יחד עם זה כל מציאות הקליפה היא, כמבואר בתניא פרק כט, שלגבי קדושת נפש האלוקית שבאדם נתן לה הקב"ה רשות ויכולת להגביה עצמה כנגדה כדי שהאדם יתעורר להתגבר עליה להשפילה כו', ואזי ממילא בטילה ונדחית כו'. ואף אם הקליפה מתלבשת באדם בעל זקן ולובש לבושים ארוכים ובהיצוניות מתנהג בדרכי החסידות, הנה ידוע מאמר רבינו הזקן

אשר עשיו הרשע היה לבוש סערטוק של משי. והשם יתברך יתן להם רחבות המוח ורחבות הלב הנצרכים לכל איש ישראלי, ועל אחת כמה וכמה לחסידי חב"ד - שעליהם אמר אדמו"ר הצמח צדק אנו פעלא דיממא אנו, שתפקידנו להאיר את העולם בנר מצווה ותורה אור ומאור שבתורה זוהי תורת החסידות, שמוכרת הדבר שיהיה ויגבה לבו בדרכי ה'".

וכאמור, דווקא ההתנגדות היא ההוראה על גודל נחיצות הדבר, ודווקא על ידי ההתנגדות, כאשר לא זו בלבד שלא מתפעלים ולא מתרשמים ולא שמים לב אליה כלל וכלל - "תמחה את זכר עמלק", גם אם הוא התלבש בסערטוק של משי ובלבוש של יראת שמיים - אלא יתירה מזו, דווקא ההתנגדות הופכת להיות מנוף "לדחוף" להגביה ולהרים עוד יותר את העניין,

- שמוסיפים עוד הרבה יותר בהכרזה ופרסום והסברת עובדת היותו של הרבי שליט"א מלך המשיח, ועובדת היותו חי וקיים גם בפשטות ובגשמיות, ועד כמה חשוב ונחוץ שכולם, כולם ממש, כל עם ישראל וגם כל יושבי תבל, יכירו ויידעו עובדה זו, ויקבלו כולם את פניו ויקבלו עליהם את מלכותו בפועל ממש. שעל ידי זה תתגלה מלכותו יתברך בעולם כולו, "ולעולמי עד תמלוך בכבוד, ככתוב בתורתך ה' ימלוך לעולם ועד. ונאמר והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", בהתגלות מלכנו משיחנו שליט"א מלך ביופיו לעיני כל בשר בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!